

GEDICHT

Bij de sluiting van het nieuwe hek op 11 september 2021

Wanneer de poorten richting de hemel gesloten zijn en er alleen herinneringen aan over blijven.
Als het leven niet meer ademt en de jaren niet meer tellen
zijn het de stenen op de graven die de verhalen van het verleden gaan vertellen.

Vroeger was daar een brug en daarnaast lag een sloot en als je tijd dan was gekomen
dan werd je door de twee pilaren naar binnen gedragen en kraakte de kiezelstenen bij het lopen
op het grind.

En de bomen die er omheen stonden die ving de wind van het verdriet op.
Als tranen over je wangen ontsnappen en stilstaan bij de dood.
Dan is dat wat er zich tussen hemel en aarde bevindt bij een afscheid van een persoon.

Lege stenen zonder namen zijn geen graven zonder levens.
Want al zijn de tekens langzaamaan gaan vervagen zijn hun lichamen hier gebleven.
En wanneer de zon op de kapel staat, en daarna de bel gaat,
daar waar het carillon speelt op de verjaardag van een overleden kind.
Omdat ook zij niet mogen worden vergeten.

Want wie je bent blijft voor altijd. En als iets dat al zo lang bestaat er nog is.
Dan wordt herdenken bezoeken waarop we denken aan vroeger.
Zolang de dag en de nacht er nog zijn omdat de natuur dat beslist.
Waar we op momenten als deze een mens niet vergeten
om wie die was maar van wat er sinds hun vertrek van de plek is overgebleven.

LEVI NOË

Hoorn